

архиепископ Аверкије (Таушев)

СВЕТ БЕСНИ

Није мало таквих заиста слепих безумника, који покушавају да нас убеди да смо ми безумници, а не они.

Почнимо од будућности човечанства, од омладине. Докле је дошла савремена омладина, лишена, по налогу „одозго“ религиозног или барем моралног васпитања и образовања! Запањујућа, доне-

датељске власти и сами могу да буду кажњени.

Зар су се такво настројење савремене омладине и однос „властоцржаца“ према томе икада догађали у прошлости и могу ли се сматрати нормалним? И не чине ли безумље они који све то мирне душе допуштају?

Мир је последица врлине, а не дело вештине; мир се може постићи само врлином, а никад вештином. Да није врлина поколебана у свету, не би се ни говорило толико о миру. Но, у свету се данас говори о миру више него у ранија времена и људи се труде више него икад, не да поврате врлину као услов мира, него да вештином измајсторишу мир.

Мира може бити само тако, ако човек не буде гледао на човека кроз ваздух, него кроз Христа.

свешти владика Николај

давно нечувена морална распуштеност, неваспитаност, дрскост, грубост, просташтво, потпуно непоштовање ауторитета старијих и претпостављених, и наркоманија, бестидни разврат, преступништво од раног детињства, учешће у свакојаким бунтовништву, хулиганским испадима, паљевинама, насиљу, пљачкама и убиствима, чак и својих рођака. А у исто време нико све ово озбиљно не спречава, не обуздава и не кажњава – као да је све то сасвим оправдано, природно и нормално. Чак иду дотле да говоре како „не треба ограничавати омладину“ како се у име „слободе“ и „устава“ све то може трпети и допуштати. Родитељи су лишени права да кажњавају своју самовољну и непослушну децу. А за природно испољавање своје ро-

А шта се сада дешава са породичним животом, који је суштински скоро престао да постоји јер га је потиснула и заменила такозвана „слободна љубав“ коју сада многи отворено величају и пропацирају? Сада ретко ко жели да има своју децу, а кад их има – да брине о њиховом одгајању и васпитању, осим ако се за свако дете може добити редовна исплата државне новчане помоћи. Сада се бракови разводе веома лако и брзо. И многи често мењају мужеве и жене, осећајући једноличност као терет, или налазе себи „забављање“ ван куће. У наше дане породичан живот, благословен од Бога и Цркве, стихијски се замењује краткотрајним, чисто скотским саживотом, а званично озакоњење побачаја то олакшава, ослобађајући обавезе старања о деци.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

СЕДМА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

светих 45 мученика: Леонтије, Маврикије Александар, Сисиније и др.
преп. Антоније Кијево-печерски, пренос часне Ризе Господа
Исуса Христа

Мтш. 9, 27 -35, зч. 33; Рим. 15, 1 - 7, зач. 116.

протојереј Александар Шаргунов

ПРОПОВЕД НА 7. НЕДЕЉУ ПО ДУХОВИМА

Данашње Јеванђеље благовести нам о исцељену двојице слепаца и немога. У каквом се само жалосном стању налази овај свет и како су разноврсне несреће људске! Немога су привели Христу, одмах након што су отишли слепци који су прогледали. Како је неуморан Господ наш у делању добра и како непрекидно једно добро дело следи за другим! Ризнице његовог милосрђа су свагда изобилне и ма колико чудеса чинио, њихов извор никада не може пресушити.

Два слепца иду за Христом и вичу: „Помилуј нас Исусе, сине Давидов. Обећање дато Давиду, да ће се од његових потомака, јавити Месија, било је добро познато израјском народу. У то време је било свеопште очекивање Његовог доласка. Ови слепци знају, исповедају и објављују по улицама Капернаума да је Месија дошао, да је Он овде. Заиста задивљујуће: они који су, Божјим Промислом, лишени телесног ви-

да, могу имати очи разума у тој мери просвећене да могу распознавати велика дела Божија, сакривена од мудрих и разумних. Пред собом имамо праву, истинску, веру.

Они моле једино за милост. Научимо се и ми оваквој молитви. Ма колико да су велике наше потребе, наше невоље, не треба нам ништа више, осим тога, да Господ буде милостив према нама. Само једно молимо од Господа: да будемо причасни Његовом милосрђу. Нека нас чак и не исцели и не избави од те несреће, која нас је данас задесила – уколико милост Његова буде са нама, то ће нам бити довољно – бићемо утешени.

Обратимо пажњу на то да они не говоре сваки за себе: „помилуј ме“, већ обојица моле један за другог: „помилуј нас“. Они су се спријатељили у својој несрећи и њихова је молитва сједињена ка Господу. Уколико би сав наш народ схватио у каквој се само не-

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

И када тражиш да буде Његова Воља, када је сво твоје биће вапај живота или смрти, тада се деси. Али ово дешавање није нешто што може да се одреди унапред. Може да се деси кроз дешавање или кроз не дешавање. Може се десити да пре него што се твоја прозба уопште заврши, одговор стигне. Или можеш чекати годинама и себе изморити, бити разочаран, и досећи потпуну исцрпљеност, бити разорен. И тада, када више не очекујеш ништа – ни ти, а ни неко други – Он Сам долази да те подигне, да те поведе са Собом на ново путовање.

Тада ћеш разумети зашто је Он долазио по тебе споро; Он је био са тобом у другом обличју (Мк. 16, 12), чак и када није био стигао, док си га чекао.

архимандрит Василије Ивиронски

вољи налазимо, каква нас је општа несрећа све задесила, уколико би се једним устима и једним срцем обратили Господу, чудо би се догодило. У Христу има довољно милости за свакога и за све.

Слепи иду за Христом вичући за помоћ, а Он као да их не примећује. Много је народа ишло упоредо са њима и сви су они викали, а затим, можда, када би Христос прошао, они су једноставно заборављали на све. Он управо жели да види да ли је њихова молитва истинита, да ли је реално схватање несреће у којој се налазе. Понекад Он не реагује одмах на наше молитве, да би оне постале дубље и да би смо још више зажелели избављење, које не можемо задобити одмах након прве речи. Господ жели да нас научи да будемо истрајни у молитвама, да се увек молимо и не очајавамо.

И још један важан детаљ. Када је Христос ушао у дом, слепи су ишли за њим и тек тамо су пришли. Због тога што им није

одговорио док су ишли друмом, били су принуђени да уђу за њим у кућу. Свети оци у томе виде нарочит смисао. Пре или касније, сваки од нас мораће да се сретне са Христом насамо. Добро је молити се у Храму са свима, у присуству бројног народа, великим празницима када дух свопштег празновања и нас невољно захвата. Али на крају крајева, сваки од нас треба да се сусретне са Христом лично и то је од пресудног значаја. То се може догодити или у храму или на домаћој молитви или када нас задеси несрећа. Сам Господ жели да се то са нама догоди. Двери Христове увек су отворене за оне који непоколебиво иду за њим. Али тај сусрет са Христом треба да буде скривен и зато, када су слепи прогледали, Христос им је строго рекао: „гледајте да нико не сазна“.

Данашње Јеванђеље нам напомиње да наша молитва треба да буде спојена са несумњивом вером. Христос пита слепце: „Верујете ли да могу то учинити?“ и

одговара им: „По вери вашој нека Вам буде“. Он би могао, каже св. Јован Златоусти, једном речју одмах исцелити све следе, неме и глуве по свој земљи. Али који би био смисао тога? Човек би био постављен на исту раван са неразумним животињама, без слободне воље и слободног избора, лишен свог узвишеног предназначења. Али човек је управо зато човек, што стоји пред избором добра и зла. Уколико изабере добро, ступа у зајеницу са Богом и постаје син светлости, наследник Његовог небеског Царства. Уколико изабера зло, постаје униженији од неразумних створења, погружавајући се у таму најкрајњу.

Није ли се исто то догодило и са немим, о чијем се исцељењу даље говори у данашњем Јеванђељу? Он је био попут бесловесног створења. Често понављамо да се данас све чини да би се људи, пропагандом скотске похоте, претворили у бесловесна бића. И

вање речи. Мешају се свете и нечисте речи, лаж одјекује телевизијом као и развратност и већ се нико не стиди да јавно износи срамоту сваке врсте. Још мало, чини се и почеће да мумлају и реже.

Христос је најпре из негома изагнао демона а потом је овај почео да говори. Замислите да га је Господ исцелио од немила, а оставио све остало као и до тада. Шта би се догодило? Ослобођеним језиком, развезаним од уста које су га спутавале, неми би почео да хули на Бога и на човека и да похваљује грех. Господ нам данас показује колико је таква слобода застрашујућа и где ћемо наћи спас од данашњег свеопштег слепила и немила. Он удара у корен зла и отклања његов узрок. Сатанска сила, која је свезала наш народ, може бити уништена једино силом Божијом. Само истинском вером можемо стећи дар прогледања. Само кроз праву молитву отварају се уста која

О злом духу који наводи неосећајност на душу, да ли треба што говорити? Ја се бојим да о њему пишем. Како то душа излази из свога личног састава у то време када он долази и страх Божји и сваку побожност одбацује од ње; о страшном Суду и вечној муци спомиње као о простој речи и потсмева се огњеном преврату, који ће заиста све потрести и мада исповеда Бога, но заповести Његове неће ни да чује. Бијеш се у груди када се душа покреће на грех и она не осећа; говориш јој из Светог Писма, но она као gluva не чује и као слепа не види; престављаш јој укор и срамоту од људи, она тај стид ни зашта не рачуна и не чује слично свињи која је, затворивши очи, изломила ограду. Овога злого духа доводе помисли славољубља, ако допустимо да се оне у нама дуго задрже. Од њега *ако не би била скраћени дани они нико се не би спасао* (Мат. 24, 20).

монах Еваџије

оно најважније, што се данас дешава у свету, јесте обесмишљавање и приносе хвалу Господу.